

ZA ANDĚŠLEM PĀ•NĚŠ NA MOUĀ~ENEC

ĀšterĀ½, 19 prosinec 2017

TémĀĀ™ za dveĀ™mi jsou vánoĀ•ní svátky, které má vĀ›tšina z nás, kromĀ› jiného, spojeny s pohádkami. Jednou z povedených novodobĀ›jších pohádek je i pohádka AndĀ›l PánĀ›, která se mj. natĀ•ela i na šumavském MouĀ™enci. PrávĀ› sem vás dnes pozvu a pĀ™idám fotografie, které jsem tu poĀ™ídila.

Dostat se na MouĀ™enec nebylo ovšem úplnĀ› snadné, zkoušela jsem to uĀ¼ v záĀ™í pĀ™i cestĀ› ze Všerubské vrchoviny a Ā½eleznorudska. BohuĀ¼el jsem udĀ›lala chybu a témĀĀ™ u cíle špatnĀ› odboĀ•ila, a mne pak zavedla do Palvínova. Proto jsem si pĀ™ištĀ› podrobnĀ›ji nastudovala mapu a na pomoc jsem mĀ›la i syna, který uĀ¼ na MouĀ™enci byl. Za výchozí bod výletu zvolíme sušické námĀ›stí. O Sušici uĀ¼ jsem na Kudlan psala. V období adventním a vánoĀ•ním mĀ›Ā¼e být hezkým záĀ¼itkem návštĀ›va zdešího muzea s vyhlášeným betlémem. Ze Sušice míĀ™íme pĀ™es Otavu po silnici 169 smĀ›r Ā½elezná Ruda (míjíme klášter KapucínĀ›). Zanedlouho se dostáváme do Dlouhé Vsi. Tady si všimnĀ›te domkĀ›, které mají okna velice nízko, jsou si navzájem velmi podobné a jsou památkovĀ› chránĀ›né. Za Dlouhou Vsí odboĀ•ujeme vpravo. Otava v tomto místĀ› vytváĀ™í krásnou scenérii, kde se pravidelnĀ› kochám a velmi pravdĀ›podobnĀ› budu neustále kochat, i kdybych tu jela ještĀ› stokrát. Z jedné strany obloukovité koryto Ā™e, voda s nádechem rezavé barvy omílá kameny, z opaĀ•né strany se tyĀ•í skály pĀ™írodního parku Kochánov. Brzy však pĀ™ichází obec Nové MĀ›steĀ•ko, autobusovou zastávkou odboĀ•ujeme vlevo, úzkou silniĀ•kou pĀ™es zpomalovací pruhy do Rajska a pak uĀ¼ do kopce na MouĀ™enec, jehoĀ¼ obrysy se tyĀ•í nad lesním porostem v nadmoĀ™ské výšce 617 metrĀ›. U budovy bývalé š zatoĀ•íme vlevo. Nenechat se zmást, cesta ke kostelu je horší neĀ¼ ta, co vede vpravo (zde jsem pĀ™i prvním výletu udĀ›lala chybu a dostala jsem se k bývalým švédským hrobĀ›m a k zámku v PalvínovĀ›).

V barevném podzimu – byla jsem tam koncem Ā™ijna - byl MouĀ™enec snad ještĀ› krásnĀ›jší neĀ¼ nĀ› kterých fotografiích z internetu. Byla jsem, jak se Ā™íká „paf“. Míst, kde máte pocit, Ā¼e jste v jiném Ā•ase, u není mnoho a toto je jedno z nich. Neproudí tu davy turistĀ› jako tĀ™eba na KvildĀ› Ā•i ModravĀ›, nejezdí tu na kolech hltaĀ•i kilometrĀ› (jak já jim Ā™íkám), prostĀ› klid, klid a zase klid... NejdĀ™íve jsem si na informaĀ•ní tabuli pĀ™eĀ•etla nĀ›jaká historii kostela, která sahá do roku cca 1220 a o svatém VintíĀ™i, který je spojen s krajem okolo Hartmanic. Poté uĀ¼ vrátky na hĀ™bitov, který se rozprostírá kolem kostela.

Nápisy na pomníĀ•cích jsou vesmĀ›s nĀ›mecké, jak by ne, kdyĀ¼ devadesát procent obyvatelstva zde kdysi bylo nĀ›meckého, pouze deset procent tvoĀ™ili Ā•eši. Mezi sebou se potĀ™ebovali domluvit, tak se jednou týdnĀ› vyuĀ•ov zdeší škole Ā•esky. Budova školy se dodnes zachovala. Mnoho pomníkĀ› a kĀ™íĀ¼kĀ› je rĀ›znĀ› naklonĀ›ných, z mnohých se zachovaly jen fragmenty, ale právě ty mnĀ› pĀ™išly Ā•asto velmi zajímavé. HĀ™bitov má v severní Ā•ásti kostnici, kam jsem se ovšem nedostala, fotila jsem pĀ™es drátĀ›nou mĀ™íĀ¼, bohuĀ¼el fotografie se nepovedly. V Ā•ásti za kostnicí je Ā•ást pomníkĀ› zborcených a jejich fragmenty naházené na hromadĀ›.

Mnoho pomníkĀ› je zarostlých vegetací, bĀ™eĀ•Ā›anem i mechem, ale to právě dává zdešímu hĀ™bitovu neopakovatelnou atmosféru. PrĀ›hledem mezi stromy obalenými Ā¼lutým listím se krásnĀ› vyjímal tajemný hrad Kašperk. KdyĀ¼ jsem obcházela pomníky zaujalo mne, Ā¼e mnoho neboĀ¼tíkĀ› má na pomníĀ•ku nápis „aus Stephanitz“. ŠtĀ›panice jsou totiĀ¼ blízka vesnice, která má v souĀ•asnosti tĀ™i stále obyvatele.

Je pravdou, Ā¼e v dobách, kdy Ā¼ili tito lidé, bylo bĀ›Ā¼né mít šest aĀ¼ deset dĀ›tí, takĀ¼e i ve ŠtĀ›panici mnohem více obyvatel, ale pĀ™ece jen tĀ™eba takové Kundratice jsou vĀ›tší a takové zastoupení na hĀ™bitovĀ› nem

Kostel na Mouřenci je spjat s jednou opravdu zajímavou mužskou postavou. Tento muž prožil na Mouřenci téměř celý život a se svými farníky působil v státní zřízení. Zmíní farníky, tučíte tedy zejména, že oním mužem byl farář. Těmto lidem bylo dáno prožít společně ve vzájemné symbióze Rakousko-Uhersko, první světovou válku, meziválečné období, druhou světovou válku. Jmenoval se Franz Andraschko. Narodil se do rodiny bednáře v Āeských Ālebech (okr. Prachatice) roku 1875. Rodiče se měli co ohánět, aby své děti ušlivali. Āeské Āleby leží v nadmořské výšce kolem 900 metrů a v takových podmínkách vypěstovat úrodu dá opravdu mnoho námahy a dřiny, proto otec jezdil dělal bednářem. Bylo běžné, že z každé rodiny většinou jedno dítě rodiče dali do církve. Z této rodiny nakonec vzešli dva. Johanna dali rodiče na vídeňská kněžská studia a po velkých prosbách samotného Franze, laičníka po kněžské službě, nechali nakonec vystudovat dva syny, což je stálo jistě mnoho sebeobětování. Ve 24 letech byl Franz vysvěcen na kaplana a téhož roku nastoupil na Mouřenec. O tři roky později stal farářem. Netušil se úplně dobrému zdraví a tak celý život chodil poměrně hodně pšobě. Nosil klá bezprsté rukavice a to odporuje církevnímu řádu, nosil i plnovous. Tuto výjimku si vysloužil malou lší, ospravedlil plnovous zchromlou rukou a nemocností pravidelného holení. Jinak byl ale prý navzdory své pšnosti velmi pšátský, vlídný. Āeasto posílal po své hospodyně jídlo do chudé rodiny a každou neděli zval jednoho chudého na faru k obědu. K jeho povinnostem patřila i péče o les a malé hospodářství. Byl katechetou na místní škole, na starost měl okolo stovky dětí. Občas se také postaral o pořádný rozruch, to když tšba oddal roku 1912 katolika Karla Netwala a šídce Meisterovou z Kundratic. Za války zachránil pšed roztavením zvon zdejškolho kostela. Dnes se zdá taková věc maličkovitá, ale jelikož znám z digitalizovaných kronik, jak Němci laičili po zvonech z kostelů a kaplí i těch nejmenších a zapadlých věsek, byl to jistě odvážný a nebezpečný čin. Po válce pomalu začínal odsun německé obyvatelstva a churavý kněz z toužil se odsunu vyhnout a zemřít na milovaném Mouřenci, kde strávil se svými farníky téměř století. Znal celé generace rodin, kštil je, oddával i jim vykonal službu poslední. Toto pšání se nakonec churavému knězi splnilo, zemřel na jaře 1946 a jen maličký pomník s datem 12. 4. 1946 a slovy "Hier ruhet dehand Franz Andraschko" pšipomíná tuto osobnost. Na hřbitově se ovšem pohřbívalo i později, například jse hrobku, kde bylo datum úmrtí 1998. Život na Mouřenci šel dál, mnoho sněhu napadlo na šumavských kopcích, mnoho ho odtálo a oteklo po kopcích do zlatonosné Otavy. Mouřenec chátral a nutno říci, že vinou Āeských obyvatel. Doslova orgie se děly v kostele, když se tšba kostelní lavice pálily uprostřed svatostánku. Naští se například parta nadšenců, založili Společnost pšátel Mouřence a začátkem devadesátých let začal Mouřenec opět ožít.

Možná jste si všimli, že jsem se tentokrát oprostila od dat a faktů, které se vší ke kostelu sv. Mořice na Mouřenci, mimochodem kostel zasvěcených tomuto světcu je v ĀER minimum. Ale vy všichni podstatná fakta najdete právě na stránkách pšátel Mouřence nebo pomocí googlu. V adventním šase je možnost se na Mouřenec podívat, je zde řada akcí.

Zdatnější turisté mohou využít i cestu z Annína, kde se nezapomeňte podívat do sklárny ší navštívte hrob rodiny Schmidtů. Zmíněvala jsem Kundratic. Na zdejším zámku visí americká vlajka. Proč? Inu protože za jeho zdi občas pobývá Eliška Coolidge, roz. Hanková. A když pojedete ší pšjdete pšes španice jezděte dál, najdete tu opravdovou technickou vzácnost – smolnou pec u Radkova. Za Hartmanicemi stojí starý barokní mlýn nebo zámeček Karlov, ale pozor, je v soukromém vlastnictví, a autem se k němu nedostanete. Je toho v této lokalitě mnoho, ale Mouřenec je jen jeden...

MIA, Zcela Mouřencem okouzlená